

Na moři, na oceánu, na ostrově, na... Rujanu (Příběhy Tarcha Perunoviče)

Na Zemi ještě zůstalo mnoho tajemných míst, míst s téměř zapomenutou historií. Jedním z nich je i ostrov Rujána, jak se mu dnes říká. Historie a... historici nám o tomto ostrově mnoho věcí zatajili. Zachovaly se však legendy a záznamy východních i západních cestovatelů o tomto tajemném ostrově.

A popisují cestovatelé toto místo, jako zemi mocného a bojovného národa Ránů nebo Runů, Rugů, Rusů. Cizozemci nazývali tyto lidi různě, podle jejich jazyků a jejich výslovnosti.

Často je popisují jako děsivé barbary s divokými zvyky a krvavými oběťmi. Ostatně takto vždy popisovali pohany křesťané, kteří svou misijní činnost ospravedlňovali „ohněm a mečem“. A pro muslimy byli pohané ze Severu také nevěřící, a tedy Šajtánovi komplicové.

Kdo tedy byli ti lidé, kteří po sobě zanechali děsivou slávu, když přišli do těch končin, a proč o nich téměř nic nezůstalo? A přitom některé legendy našeho národa uchovávají odlesky někdejší slávy Rusů, i to, že to byli naši příbuzní, v podstatě naši praotcové. Ale ztratilo se ve staletích jejich jméno a jejich historie, stejně jako mnohé v dějinách Rusi, které - i počítat začaly

na západě až od pátého-šestého století nové éry. A co bylo předtím? Ano, a zdalipak říká oficiální věda pravdu o této věci? Jaká tajemství skrývá starověká Arkona - hlavní město Rusů? Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, proto v žádném případě nepředstírají vědeckost a nejsou určeny pro skeptiky věřící pouze hmotným artefaktům, které lze stejně snadno zfalšovat nebo dokonce odstranit. Takže...

...Vítr trhá rozedranou plachtu, dřevěná příď lodi rozřezává vlny. Nad sprškou vodní tříště se zvedá dračí tlama, celá pokrytá nádherným písmem... Po stranách paluby jsou v řadě seřazeny štíty, hlasy veslařů hřmí v přátelské ozvěně při každém záběru vesla. Stěžeň skřípe a voda pleská o bok.

Chladné ráno objímá mlha... Ale vpředu se tyčí útes. Nad útesem je ještě vidět záře, slabě...

Najednou se všechno zamlžilo, do očí mě zasáhly studené krůpěje... Vždyť jsem se ocitla v těle jakéhosi bojovníka.

...Je tam záře, problesklo hlavou. Už tolik věků tu naši pradědové zavírají Bránu... Nikterak nenastane v Mezisvětě klid, nikterak neustanou temné světy. Ale možná nadešel čas... A dnes v noci Bránu zavřeme. A náš moudrý otec, ten ví, co se dnes v noci stane. Je to náš volchv, Svetojar, vždyť je s námi. To on nám řekl, že dnes se všechno splní včas. A nyní jsme my, dvanáct potomků Rusa Merovita, kteří opustili své rodiny a syny, aby žili ve světě světla, přišli sem, abychom splnili svou povinnost...

Tamhle, jak přízraky zuří v zápalu, vlny se zvedají až k nebesům!

Jednou vyprávěl dědeček o našich prapředcích z Bjarmy, kteří sem přišli. Jsme větev rodu Rusa, z rodu Merovejů. Naši dědové sem byli posláni, aby zavřeli tuto Bránu, a my se neodvážíme opustit toto místo, dokud nesplníme vůli našich předků. A pomůže nám náš Svetovít! Svetovít, Svetovít - Svarog Veliký, který vybudoval Svargu a ochraňuje naši malou Vargu. A mocný Toroch nám pomůže, ten, co kuje svým kladivem v nebeské kovárně, ano, jasný Prunec nám pomůže, Radgost a Jarovít nám pomohou, ano, dají nám sílu a zanícenou nezkrotnost. A čeká nás nádherná Svarga!

...Ale tady je už temný břeh, a zpod nohou odletují kluzké kameny. Meč v mžiku přetne křoví. A zpod země je slyšet dunění. Hle, volchv prošedivělý, dlouhovousý, náš Svetojar kráčí vpředu. Nese Svetovítův meč z našeho chrámu v Arkoně. Sám Toroch, syn Perunův, ho pro Svatovíta vykoval v nebeském ohni v dávných dobách, kdy, jak říkávali dědové, země kvetla a dávala plody. A teď je tu sníh, mlha a větry, a zima ponurá po celé věky, dokud se Brána do pekelného světa neuzavře.

Koukněme se, támhle, jak začal řídit, hřmí, převrací kameny, chrlí oheň z černých skal. Dým a popel se valí na naše hlavy...

Hle, i náš volchv, Svetojar, už tasil Svetovítův meč a rozhazuje koňské žíně z Arkony, je čas postavit se do kruhu, naplnit vůli našich předků a vrátit do našeho

světa mír a prosperitu. Necht' se oživí Dub Mezišvěta, očistí se jeho kořeny od smradu pekelného, aby neshořely, jak říkává Svetojar. Neboť doutnají a svět se může zhroutit. Kořeny je třeba vyživovat ve světě Nav. Ale Nav nesmí hořet peklem!

A my tasíme meče své, a dým je stále hustější, a peklo klokotá a země sténá stále zlostněji, ale dnes máme sílu a všechno se podaří! A prastará slova, jež nelze vyslovit, budou vyřčena, aby se sešilo tkanivo světů...

A vtom najednou vzplál oheň... Všechno bylo zahaleno kouřem, ale kolem ohnivé skály se rozzářilo duhové kolo, ohraničené meči bojovníků, a záře probleskla tam, kde stál volchv... A ten záblesk se rozzářil až do spalující bělosti a svět v ní zmizel...

Tato bělost však náhle zmizela, a je vidět zelené kopce a v dálce hory. A na obloze... pluje loď. A na její přídi stojí obrovský bohatýr ve stříbrné zbroji, s obrovským kladivem připevněným k opasku.

„Jsem rád, že se s tebou opět setkávám na cestách mezi světy,“ ozval se náhle hlas bohatýra. Bohatýr však neotevřel ústa. A už je blízko a Země s poli a lesy je dole pod lodí. A obrovská plachta se třepotá ve větru...

„Eh, spousta jmen tu byla vzpomenuta,“ promluvil znovu. *„A moje také. Torochem - Torenitem mě nazývali na ostrově Bujanu, Tarchem v zemích Bjarmie (viz téma: Zlatá Baba - bohyně severu aneb tajemství Permu Velikého a slovanské pravlasti), Thórem ve Skandii, ano, na ostrově Thule.*

O ostrově Bujanu však ví jen málokdo, a jména zde vyjmenovaných bohů byla vetřelci trochu zkreslena po svém a zničena, vymazána a přenesena, proto pravděpodobně nenajdete Torocha, a dokonce ani Torevita. Zůstal znetvořený Porenut, leč..

Mnoho věcí vám bylo řečeno o šedém dávnověku. A sám jsem vám kdysi vyprávěl o Ásgardu severním, že v dnešním Grónsku jsou jeho ruiny. A zmínil jsem se tehdy o kmeni Rusů - potomcích Rusa Meroveje, kteří založili Arkonu - město na ostrově Bujan, jak pojmenovali sami svůj ostrov. Nu a později mu začali říkat Rujan, ale také název Bujan zůstal.

Dnes tedy chci pokračovat ve vyprávění o tomto slavném ostrově a o tom, co vedlo ke zničení Arkony.

...Takže, v zapomenutých epochách, ještě v době země Sva, Řekové ji přezdívali Boreou nebo Hyperboreou, žil mocný rod volchvů hory Méru a chrámu krystalu Méru. Říkalo se jim Merovité, tj. strážci Méru a služebníci chrámu velké hory-pyramidy. Odvozovali svůj rod ještě od obřích Asurů (viz téma: Asurové - rasa obrů - stavitelé Hyperboreje).

Volchvy v Boreji se však mohli stát jen ti, kterým v žilách kolovala krev všech národů, které tuto zemi vybudovaly. To znamená, že v rodu Merovitů se mísila krev Asurů, Siriánců (poslů civilizace Siria), poslů čertogu Polární hvězdy, poslů čertogu

Kassiopeje, poslů z čertogů Losa a Jelena, Atlantů z rodu Titána (viz jiná témata) a dalších národů, dokonce i osadníků ze zatopené země Mu.

Starověcí mudrci věděli, že potomci takto smíšených rodů nikdy nepropadnou pýše vyvolenosti rasy či národa a budou moci se stát moudrými vládci a rádci vládců obrovské mnohonárodnostní země, jakou byla Hyperborea. Věděli o strašlivém pokušení čistokrevnosti, které na Zemi postihlo Atlantány, stejně jako v jiných čertozích kosmu postihlo některé rasy a ty kvůli tomu degenerovaly a duchovně upadaly, zapomínajíce na svou podstatu, a myslíce jen na svá fyzická těla, krev a buňky.

Starověcí mudrci dokázali vidět podstatu, ducha člověka, nikoli jeho krev, která je v jedné inkarnaci taková a v jiné může být úplně jiná.

Volchvy hory Méru se staly ne podle krve a ne na jednu inkarnaci. Pokud se dávný volchv znovu narodil, stal se volchvem a přijímal titul Merovita nebo Meroveje jako strážce krystalu Méru, bez ohledu na místo narození a rodinu. I když nejčastěji se rodili do této smíšené linie strážců, aby měli krev všech národů. Byly však i případy narození daleko za Boreou, například v zemi Mu nebo v Indii, aby po cestě vykonali ještě i další poslání. A když je splnili, v tomto těle, narození daleko, přišli do Chrámu Méru a byli uznáni. Tehdy to ještě uměli. A dávali jim tento titul Strážce Méru - Merovita.

V postatě, volchvové Meroviti vládli starověké Boreji v té době, kdy jsme my, učitelé, kterým se říkalo bohové, již nemohli být na Zemi kvůli silně sníženým vibracím, a pouze jsme přicházeli k lidem pomoci radou, zatímco sami jsme se nacházeli v Irii, jak se říkalo v Boreji, nebo v Šambale, jak se toto místo nazývalo v zemi Mu.

A počet volchvů, kteří vládli pozdější Boreji, se lišil podle toho, kdo z nich byl v té době inkarnován pro toto poslání. A je třeba říci, že mezi nimi byly i ženy. Ženy - manželky, ženy - sestry, i ženy - matky. A byly rovny mužům v právech i povinnostech, a nebyly považovány za slabé, neboť byly známy podle svého ducha, a ne podle těla, a duch se může vtělit jak do mužského, tak do ženského těla.

Merovité dlouho opatrovali krystal hory Méru a udržovali prastarou bránu (portál) s jinými světy, jak to nazýváte. Jak během války s Atlantou, tak po ní to pro ně bylo obzvlášť těžké. Vždyť tehdy na tomto krystalu začal záviset život starobylé země, která se kvůli posunu zeměpisných pólů ocitla za polárním kruhem.

Po zhruba dva tisíce let, rodíce se, umírajíce a znovu se rodíce, střežili Merovité tento krystal, který zahřívával zamrzající země. Potom ho však museli uhasit, jelikož jeho síla se vyčerpala, a napájení z Polární hvězdy, z jejíhož čertogu byl přinesen, bylo zcela přerušeno. Svět Země se úplně změnil.

Krystal byl utlumen, aby nepřátelé nemohli zneužít jeho energii. Oslabená síla krystalu je nemohla jednoduše spálit a zabránit jim, aby se k němu dostali.

A tenkrát lidé opustili zamrzlé země, vydali se jejich rody po Zemi a začali se měnit v různé národy, ale se stejným kořenem po staletí a tisíciletí...

A rod Merovitů nebo Merovejců (říkalo se jim tak i tak) odešli také ze zaledněné země, na kterou se valily vody Severního oceánu. Odešli nejprve na území budoucí Sibiře ke krystalu a chrámu sibiřskému u světlych jezer (dnešní Omská oblast), do Daarie. Tam však svůj rod rozdělili na několik větví a část z nich se vydala na Kavkaz k Elbrusu. Tam se stali strážci další Brány a starobylého chrámu Jara v sídle Kjar (viz téma: Tajemství Elbrusu a zlatého rouna, vyprávěné Svjatogorem).

Další část se vydala k Volze nebo řece Ra, jak se jí tehdy říkalo, do Lukomorje, vždyť tam tehdy šplouchalo moře Chvalynské, další část se vydala podél Uralu na jih a dále za Chvalynské moře do budoucí Persie, a část zůstala v Daarii (budoucí Sibiři).

Tenkrát se tam přestěhovala civilizace, která unikla ledu. Tak se Merovejci stali služebníky daarijského chrámu a sloužili tam až do doby asi před sedmi tisíci lety nebo před šesti a půl tisíci lety, teď už je těžké tu dobu vysledovat, jelikož čas se někde stlačil, a někde protáhl v důsledku další katastrofy, a to dlouhotrvající. Bylo vám o ní mnohokrát řečeno. Tato dlouhotrvající katastrofa zahrnovala monstrózní války s použitím jaderných zbraní, jedna z nich je popsána v indické Mahábháratě, a téměř bezprostředně po ní došlo k bombardování Daarie samotnými Anunnaki-vetřelci, o nichž vám zde bylo také nemálo řečeno (viz další témata).

V těchto letech obyvatelé odešli do podzemí a vybudovali podzemní města. A tato města stála u řek podél jejich toků. Dlouho trvala ta temná doba, a Daarii tehdy vládl jeden z Merovejů - Jima a jeho žena Aranava. Ten vybudoval hlavní město Daarie na řece Tom, jenže v podzemí (viz téma: Zapomenuté dějiny Sibiře - od Daarie po Velký Turan...).

Sláva o jeho vládě a o jeho zemi, která se zrodila uprostřed popela, se roznesla, i zvěsti v árijských zemích, kde se potomci Borejců rozmnožili. A když zemřel starý vládce západní Bjarmie, mimochodem také Merovej, poslali pro Jimu, vždyť Jima už měl syny, kteří mohli vést podzemní Daarii, zrozenou jejich otcem. A Bjarmia potřebovala merovejskou moudrost, poněvadž tam byl také Chrám Brány a jeho poslední strážce odešel do jiného světa, jak se říká.

Tehdy přicestoval Jima se svou ženou do Bjarmie neboli Permu Velikého a začal sloužit v Chrámu Brány, a jeho syn Perudan či Feredun, jak mu říkali Peršané, začal vládnout v Daarii (viz téma: Zapomenuté dějiny Sibiře - od Daarie po Velký Turan...).

V Bjarmii říkali Jimovi Bogumir pro jeho moudrost. Dlouho žil Jima-Bogumir a jeho žena, plynula staletí, ale on stále žil a byl v dobrém zdraví a jeho žena Aranava byla s ním. V bjarmských zemích ji však nazývali Slavuňa, neboť její moudrost a laskavost byla pověstná. A prožili spolu tisíc let. A v Bjarmii se jim také narodily děti, synové a dcery.

Později jejich rod osídlil severní a západní země a vydal se i na jih, k Černému moři a na Ural, kde jejich otec Jima-Bogumir během svého dlouhého života také stihl

vybudovat města a postavit chrámy, včetně slavného sídla, které nazýváte Arkaim, rozšířil ho a učinil na tehdejší dobu nedobytným.

Ale čas plynul, a Jima-Bogumir odešel z hustého světa odpočívat. A v zemi bjarmské po otci zůstal vládnout jeho syn - Rus.

Svému otci a matce nedělal ostudu a byl také moudrým vládcem. A vládl po mnohá staletí Bjarmii severní. I on měl slavné syny a moudré dcery.

...Již jsme vám vyprávěli (viz jiná témata) o tom, že po oněch strašlivých válkách, popsaných ještě v Mahábháratě, se v asijských pouštích začaly otevírat černé brány. Nyní toto místo nazýváte pouští Gobi. V těch dobách však asketi hlídali mnoho otvorů do temných světů. Čas se však stejně posunul a jeho propad se shodoval s dobou ve vašich dějinách, nazývanou hranicí epoch, tedy počátkem vaší éry.

Mezi časy a epochami černý portál uzavřely altajské kněžky (viz téma: Historie altajské princezny) a položily za to své životy. Na severu, na ostrově Thule, však stále zůstávala strašlivá díra a brána temnoty tam zela a občas napájela asijskou bránu v poušti Gobi. A z asijských stepí tou polootevřenou bránou dál občas vycházely temné kmeny polodémonů a dál zhmotňovaly svá těla. A tak by to šlo dál, dokud by se brána Severu na ostrově Thule, kterou otevřeli svou nevědomostí ještě Atlantáné, nezavřela (viz téma: Tajemství Ásgardu).

Dlouho se k ní nikdo nemohl dostat, protože všechno tam bylo zahaleno šerem a ledem. Až sám Perun, můj otec, vstoupil do fyzického těla a přijal jméno Ódin daleko na Jihu, kam odešli potomci Ásů ze Skandie, kteří také vyšli z borejských zemí (viz téma: Tajemství Ásgardu).

Tehdy Ódin vedl lidi - potomky Ásů zpět na Sever, do jejich rodných končin, do Ásgardu severního, který stál v nynějším Grónsku, vyhrabat ho z ledu a obnovit.

A minule jsem vám už vyprávěl, jak se Ódin po příchodu na daleký sever rozhodl opravit Bránu času na ostrově Thule, který často mizel z tohoto světa poté, co ho kněží Atlanty poškodili.

Pro neznalé připomínám, že Atlantáné často popravovali zločince jejich vhozením do portálů času. Takže na sklonku své civilizace přivedli skupinu vesmírných pirátů na vzdálený severní ostrov a aktivovali portál, jak byste to nazvali dnes. Činili to neobratně, jak říkáte, ani nevěděli, do jakého světa otevírají Bránu. A tak se stalo, že piráti byli vrženi do bezčasí. Když se však svět začal vyvíjet podle této varianty událostí, piráti v bezčasí vpadli do této varianty vývoje světa a úspěšně vypadli v epoše pozdního Říma na ostrově Thule. Od té doby se nadále nacházeli jednou v bezčasí, a podruhé se projeví ve vašem světě.

A tak během Ódinova putování při pátrání po ostrovu Thule, rozbitý portál opět zhmotnil ostrov a Ódin se svými lidmi na něj vstoupil, ale okamžitě byl napaden piráty.

Piráti použili magii a hypnózu na obyčejné Ódinovy bojovníky a pod vlivem této hypnózy se vyrovnali se samotným Ódinem a jeho blízkými, a prostým očarovaným bojovníkům, kteří se nemohli pohnout z místa, oznámili, že jsou skutečnými bohy Ásgardu, kteří tam na ně čekají už tisíce let. Že právě jednooký pirát je skutečný Ódin, a ne podvodník, který je údajně přivedl.

„Poznejte skutečné bohy“ - vykřikl na ně falešný Ódin a vysypal před ohromené bojovníky jiskřivé krystaly run, které našel v bezčasí Mezisvěta v „kořenech“ Yggdrasilu neboli Stromu světa - Dubu Světa, který je středobodem Mezisvěta.

Samotný Mezisvět si lze představit jako Strom, jehož větve a kořeny jsou portály, průchody, brány do různých světů.

A příchozí ve strachu přijali piráta za boha, a jeho společníky, jež si přisvojili jména skutečných dávných bohů, za skutečné starověké bohy. Tím spíš, že samozvanec-piráta se dovolával pýchy bojovníků a nazýval je vyvolenými, stvořenými pro válku o dávný Ásgard, pro válku o celý svět a jeho poklady, patřící údajně jen jim, vyvoleným, jakožto potomkům velké severní bílé rasy, a nikoliv ostatním lidem.

Právě toto volání po hrdosti se ukázalo jako neúčinnější a ti, kteří zatoužili být vyvoleni, pyšně považovali piráta a jeho družinu za skutečné dávné bohy a začali v severních vodách páchat loupeže, přičemž nejprve zničili mezi sebou ty, kteří ještě dokázali vidět pravdu a rozeznali piráta-zabijáka od skutečného Ódina a Ásů, kteří jím byli zahubeni.

Asové, kteří se ocitli bez pozemských těl, se již nedokázali bránit svévoli, podařilo se jim pouze vrátit krystaly s runami, přiměřice je popálit podvodníky. Teprve potom podvodníci tajně zahodili prastaré krystaly do vody, a Ásům se podařilo energiemi vod je vrátit zpět do kořenů Yggdrasilu, ačkoli to už nepomohlo, kořeny se samy zamotaly, zatímco portál byl neuzavřen. Teprve uzavření Brány Thule mohlo Kořeny opravit a vrátit světům rovnováhu.

Ale o tom všem jsem již vyprávěl (viz téma: Tajemství Ásgardu).

Takže brána Thule zůstávala zrádná a nemohla být zatím zavřena. A vetřelci Anunnaki, o nichž jste zde již mnoho slyšeli, se začali se svými technologiemi opět přibližovat ke krystalu Kailásu, aby definitivně narušili rovnováhu světů a znovu do tohoto světa vypustili démony z nižších světů.

Portál ostrova Thule stále zůstával otevřený, a to napomáhalo průlomu ve starém gobijském portálu.

Všechny tyto brány času jsou všude propojeny mezi sebou a nestačí zavřít jednu z nich, vždy existuje možnost prolomení ostatních. A tak se to i podařilo, skrze bránu Thule, s pomocí pirátů vydávajících se za bohy.

Právě oni, pobývající v Mezisvětě, zamotali krystaly run a kořeny Yggdrasilu, a tím prorazili díru do nižších světů na různých místech planety. A v téže Gobi se opět vyrojily mraky démonů, reprodukující si za pohybu lidská těla z matérie tohoto světa, jak tomu bylo před šesti tisíci lety. A zaplnily svět hordami asijských

divochů, kteří byli v podstatě démony v těle, ale potom si začali podmaňovat místní lidi a rodit z nich polodémony.

To umožňovalo posouvání prostorů při poškození Yggdrasilu. A to pomohlo Anunnakiům otřást krystalem Kailásu pro ještě větší snížení vibrací planety.

Proto, když jsem přežil bitvu s piráty, řekli mi odhmotnění Ásové ještě o jedné misi. Měl jsem opustit Thule a zachovat si fyzický život, neboť síly byly stále nevyrovnané, abych se vydal do Bjarmy-sídla. Ale těžká zranění, která jsem utrpěl v hrozné bitvě se samozvanci na ostrově Thule, o sobě dávala vědět a moje tělo to také nevydrželo. Musel jsem se vypravit v jemném těle, abych splnil svou povinnost.

Jenže tam, v Bjarmě, ještě žil nejmoudřejší volchv Merovit - Rus Merovej, syn prastarého Jimy-Bogumira, který ještě viděl krystal hory Méru. Ale i on už byl velmi starý. Podle vašich měřítek se dnes tolik člověk nedožije... Rusovi bylo už tisíc let. Třebaže jeho otec prožil ne jeden tisíc let a teprve poslední z nich byl v Bjarmiji přezdívaný Bogumir. Ale čas se od té doby značně změnil, smrštil se a ztěžkl...

Rus byl tehdy jediný, kdo mohl pomoci s uzavřením Bránu času.

Když jsem přijel do Bjarmy-sídla, nepoznal jsem ho. Krajina byla pustá a zamrzlá. Posun země nebyl jen tak, posun časů... Daaria vůbec byla zmrzlá, ano, a Bjarmu pokrýval sníh. To způsobila Brána otevřená do nízkých světů. A zbývající osadníci mi tehdy řekli, že Rus, prý, už dávno odešel se svými syny do Nav Gradu (Novgorodu), který dostavěl na západě.

A tak jsem se vydal do Nav Gradu.

Přijel jsem tam a nepoznal jsem ve starci letitém Rusa Bogumiroviče, ale on mě poznal pod jménem Tarcha Perunoviče. Vždyť v chrámu v té době byl a už na mě čekal. Tak mu to ve vidění sdělil sám Svarog, řečený Svetovít, jak bylo přijato v rodu volchvů Merovitů nazývat jej. Svetovít je přízvisko, jak byste řekli, ke jménu Svarog, což znamená Zářící. Ale všichni věděli, že Svetovít je Svarog. Později i jméno Svetovít bylo zkomoleno, i začalo se mu říkat Svantovít.

Ale ne s dobrou zprávou přicházím...

A stařec Rus pravil tak, že má tři syny, ale jeden z nich je ještě malý. A, prý, jeho zanechá jako svého dědice, neboť jiné syny mít nebude. A vyslal mi na pomoc své dva starší syny Radgošta a Trojana, a svého synovce Venda - syna Slovenova, Sloven byl bratr Rusa, ale ten už stihl odejít do Irije.

Jména se za našich dávných časů dávala na počest bohů a pradávných hrdinů, proto se mohou v dějinách několikrát opakovat, nepřipisujte vše jednomu... Ve vaší historii se jména ztrácejí a činy jednoho se připisují jiným, kteří nesli stejné jméno.

Sebrali se synové Rusa a jeho synovec Vend, sebrali mocné lodě a vydali se k severnímu moři, poté, co je přenesli a spustili po řece volchvů - Volchově, Ladoze a Něvě, která tehdy při rozlítí byla mocná.

Plavili se dlouho po moři, dokud nedopluli k ostrovu s bílými skalami, pro něž se mu říkalo Arkona.

Nepřístupný ostrov přivítal Rusiče odlivem a ti se na něm usadili. Brzy tam postavili nedobytnou pevnost. A ta se nazývala Arkona. A ostrovu se žertem říkalo Bujan, neboť pouze v den příchodu Rusičů bylo moře klidné a nešlo o pobřeží. Jindy tento ostrov sužovaly silné větry, a bouře prudké, ano, vichřice vrhaly vlny na břeh. Proto také Bujan.

Ale sousedé, ti, kteří uvěřili samozvanému pirátovi a začali ho Ódinem jmenovat, nazvali ostrov Rujan, jelikož nepochopili, proč Bujan, a ostrovany začali zvat Rujany nebo Ránami. Tak se poskládala v jejich chápání slova ‚Rusi‘ a ‚Bujan‘.

A tak i toto jméno ostrovu zůstalo, ustálilo se, pouze žertem se mu říkalo Bujan, pro prudkost mořských vln. Novou zemi také ještě začali zvat Vargou, jak v dávných dobách nazývaly všechny země, kde se nacházely Brány času. Svargu považovali za svět, kudy lze projít skrze Bránu, za vyšší svět, a Vargu za pozemský svět, kde tato Brána stála.

Později byli obyvatelé Vargy nazýváni Varjagové. A ostatní rody-kmeny je tak začali nazývat.

...Rusiči postavili své město na Rujanu a v jeho středu vztyčili chrám hlavnímu bohu Svarogovi, kterého jmenovali Svetovít, ano, tak jej jmenovali, že jméno Svarog se začalo používat jen zřídka, a potom úplně zmizelo. Zůstal pouze Svetovít.

A ten chrám byl původně obrovský z bílého kamene, a uvnitř byla dřevěná socha, ale pozlacená, a zobrazovala Svetovíta už ne jako skutečného učitele, který žil v Hyperborei, ale prostě jako symbol hledící na všechny čtyři strany. A tuto symboliku Svetovítovy všepřonikavosti a vševědounosti vyjadřovaly čtyři tváře na soše, které se dívaly do světových stran.

A přivedli do chrámu bílého koně, jako symbol Svetovíta, vždyť na takovém koni k nim přicházely jeho vize. A vztyčili šarlatový štít jako symbol Svetovítovy ochrany ve spravedlivé věci a začali se připravovat na veliký čin - uzavřít bránu, a začali čekat na znamení, kdy se ostrov Thule opět vynoří z Jinosvěta. A mezitím byly postaveny chrámy dalším ochráncům - Trojanovi a Radogošťovi, patronům synů Rusových, a Perunovi - patronu Vendovu.

Silní byli Rusiči, ale začali se neshánět se Skandy, potomky Ásů, a v podstatě, se svými bratry. Vždyť byli jedné krve z Boreje, ano, a po mnohokrát se mísili rody mezi sebou. Ale loupeživá vášeň podněcovaná falešným Ódinem nedávala Severanům klid a pokračovali v útocích na Rujan, dokud neutrhli nejtěžší porážku. Teprve poté podepsali smlouvu, že už více nebudou bojovat.

To všechno rozptylovalo Rusiče několik let, ale přesto si pamatovali svůj záměr.

A teď nadešel čas, a přišla hodina...

A socha Svetovítova se zachvěla a kůň podivně zaržál, i pochopili Rusiči, že to přišlo, právě to, kdy je třeba neudělat ostudu rodu starověkých volchvů Merovejů!

Vypravili mocný drakkar na způsob Skandů s hrozivým drakem na přídi a vyrazili na rozbouřené moře k místu, kde se mohl objevit ostrov Thule... z temné mlhy. Pluli jen volchvové - synové Rusovi: Radogošť, Trojan, jeho synovec Vend a jejich věrná družina. V Arkoně zanechali své syny, dcery a manželky, neboť věděli, že se nemusí vrátit, ale jejich synové budou pokračovat v započatém díle...

A Thule se náhle ukázal. Rusiči u něj zakotvili a vstoupili do mlhy. A začali zpívat prastará zaklínadla a s meči nad hlavami opisující kruh šli k Bráně, a tam byl vykonán prastarý rituál, který ještě na hoře Méru vykonávali jejich předkové, když krystal zesláblý zastavovali a brány mezi světy zavírali před černými přízraky.

Ozvaly se hromy a blesky, ostrov Thule zcela zmizel z tohoto světa, a hrdinové odešli do světa Pravi, rozpustíce svá těla.

A tak byla uzavřena první závora severní Brány času.

Ale ještě po dlouhé roky a staletí se kolem ostrova Rujanu objevovaly přízračné ostrovy, kde jejich děti a vnuci znovu a znovu opakovali hrdinský čin svých dědů. A tak se zavíraly následující závory Brány do Mezisvěta.

A poslední závora byla zavřena na samotném Rujanu, na severu ostrova u Hořící hory... Dnes je tato hora pryč, klesla ke dnu a dávná sopka vyhasla, a nezůstalo po ní ani stopy..."

A vtom najednou všechno opět zahalila neproniknutelná mlha, a když se znovu rozptýlila, ozvalo se zpod Země dunění, a znovu jsem se ocitla v těle toho válečníka...

Země se zachvěla a oheň pekelný vyšlehl k nebi. Ale modrý plamen podobný blesku proletěl našimi meči, plamen Svetovítův, plamen Torochův, a Perunův. A hora, která chrtila oheň, náhle utichla. Zavládlo mrtvolné ticho, i bylo slyšet jen šepot zaklínadel z úst volchva Svetojara. A pak se nad horou náhle rozzářila duha a vše zalilo bílé světlo, v němž opět nebylo možné nic rozeznat... Tělem okamžitě projela podivná bolest, a teplo se rozlilo po světě...

Najednou se Tarchova tvář opět ukázala a jeho oči pronikavě zíraly skrz. „Ano,“ pronesl pomalu, aniž by roztáhl rty, „to byla poslední závora Severní Brány. A když ji volchvové-bojovníci uzavřeli, hora explodovala a vzala s sebou do propasti část ostrova Rujanu - část ostrova Bujanu. Předtím byl mnohem větší, než ve vašich dnech...

Zbývající Rusiči však ještě dlouho žili na ostrově, i když někteří si již uvědomili, že povinnost byla splněna, a rozhodli se navrátit do zemí svých předků. Jejich předky však nyní nebyli jen osadníci Nav Gorodští - potomci Rusa Meroveje, ale také potomci Ásů Skandie, potomci skutečného Ódina, ačkoli také kdysi věřili zbojníkům. Vždyť za ty dlouhé věky se tam všichni smísili, ano, a předtím měli také všichni jeden kořen. Nebylo tedy co rozdělovat. A všechno se stalo společným a příbuzným. Ale zatím pamatovali na své příbuzenství se Svetovítem...

Jakmile se někteří Rusiči rozhodli odejít zpět do Nav Gradu, lpějíce na starém životě, a nepřijímající nový, tak začal na Rujanu rozkol.

Tehdy odešel do Nav Gradu Hroerik - další potomek Rusa, nazývaný u vás Rurik a jeho bratři Truvor a Sineus s družinami.

Odešli zpět do Nav Gradu, neboť potomka posledního Rusa svrhlo novgorodské shromáždění.

Na Ilmeňském jezeře začala tato vzpoura u kmenů čudských, které nechtěly s Rusiči žít v míru a dostaly zálsk na jejich bohatství, nechtěly od nich ochranu před nájezdy lupičů. Ale pro Rusiče bylo Ilmeňské jezero důležité a nechtěli od jeho břehů odejít úplně, dajíce ho zcela do vlastnictví Čudi ilmeňské. Tehdy se Čud' jedem zbavila posledního potomka Rusa Meroveje - jeho praprapravnučka prostřednictvím služebníků a špehů v Novgorodě vyvolala vzpouru za anarchii, neboť otrávený kníže byl ještě mladý a neměl žádné děti.

Tehdy se novgorodští bojaři a čudská šlechta rozhodli vytvořit shromáždění a rozhodovat společně. Ve shromáždění však brzy docházelo k neshodám, častými se stávaly různé rozbroje. A tenkrát starý volchv Velesův řekl bojarům, že na Bujanu - ostrově ještě zůstali potomci Rusa Meroveje, i vypravili k nim kurýry. A tehdy se Hroerik se svými bratry rozhodl odjet do Novgorodu. Tak se to stalo...

Když ale dorazili, v Novgorodě vypukla nová vzpoura, a starého volchva utopila Čud' v Ilmeni za to, že poslal kurýry pro Hroerika.

A bratři museli zjednat pořádek a Hroerik tehdy uvalil na Čud' daň a povinnosti, za to, že se odvážili vztáhnout ruku na volchva, prastarého volchva, vzdáleného příbuzného rodu Meroveje, za to, že na ohních hořely starobylé borejské knihy, ještě uzly vázané (uzlové písmo), a za to, že ženy a děti Rusa zabíjeli a pálili a málem Novgorod vypálili do základů.

Tak Hroerik zavedl pořádek a stal se novgorodským knížetem, a shromáždění se stalo jeho rádcem, ale nemělo plnou moc.

Truvor a Sineus se vydali do Izborska a Belozerska, aby uklidnili Čudě, neboť i tam začali čudští čarodějové Rusiče upalovat a vyhánět je z domovů. A tak se i Hroerikovi bratři stali knížaty. A vládli dlouho, a ne jak je řečeno ve vašich přepsaných letopisech, a mnohými činy přinesli zemi ruské blahobyť. Ale vy jste na tu historii zapomněli, neboť čudští čarodějové ve shromáždění novgorodském stále více prolézali k moci, zvláště po Hroerikově smrti, ano, ještě i za jeho života, když zestárl. A v Izborsku a Belozere se dostali k moci vůbec sami, když znovu rozpoutali rozbroje. Ano, také pálili staré rukopisy a psali nové...

A potom vám někteří historici napsali pohádky o tom, že se novgorodští Slované vzbouřili proti Varjagům, že, prý, je sami povolali, a pak se vzbouřili... Ztratilo se v průběhu věků, jak to bylo. A vůbec se nevzbouřili Slované, nýbrž Čud' ilmeňská, jazykem odlišná - rodu finského, jen trochu poslovanštěná. Ale divoká, neboť do těch národů se po otevření Brány dostalo mnoho přízraků. Přízraky vtrhli do Skandů-Vikingů i do Čud'ů, ano, a také do Rusičů, neboť vtrhli do každého, kdo je

dokázal do sebe vpustit svými neřestmi a nestoudnými, žádostivými touhami, milujícími moc.

A toto neštěstí neobešlo Bujan-ostrov - Rujan. Jakmile opustili jeho břehy Hroerik a jeho bratři, a ještě rod Vendů, kteří se vypravili na Západ - předkové králů - Merovejců (viz téma: Záhada ruských Merovejců aneb kroniky Vendů - příběhy boha Jarovíta), tak začalo rozdělení moci a neklidné časy. Arkona zeslábla.

A každý, kdo se dostal k moci, chtěl ostrovanům dokázat svou sílu... loupeží na sousedních březích. A pak se Bujan stal skutečně divokým. Choroba Skandů zamotala mysl Rujanů, začali se živit nájezdy na samotnou Skandii, jak na německé země, tak na slovanské bratrské země, a dokonce i na Novgorod, a plenili okolní vesnice, ano, brali do zajetí a vybírali daň, využívajíce skutečnosti, že čas Hroerika již pominul a moc znova uchvátilo věčně se hádající shromáždění, a Hroerikovi potomci odešli do Kyj Gradu (Kyjev)...

Tenkrát potomci rujanských Rusičů takovými činy ztemněli, jejich duše ztěžkly a za takové činy vyvolali hněv svých předků - volchvů nebeské Svargy.

Odplata přišla na ty, kteří šli proti svým bratrům... Války na území Arkony se staly neustálými. A králové posílených skandijských zemí začali provádět nájezdy na ty, kteří dělali nájezdy na jejich bratry. A Rujané byli stále slabší a slabší, neboť cítili, že se od nich Svetovít odvrátil za to, že šli do války proti svým bratrům a vypalovali jejich vesnice.

Rujané se však nekáli, neboť byli naplněni pýchou až nad svou hlavu. A začali od starých bohů požadovat dřívější velikost své země a stali se k zajatcům ještě krutějšími. Začali vytvářet krvavé oběti u sochy Svetovíta, nyní již Svantovítem ji nazývají. Hrůza pak objala Svargu z nevědomosti lidí, ale ostrované se ještě více odvážali. A tehdy Svarog-Svetovít ve Svarze řekl - „Je pro mě lepší shořet v plameni ohnivém, než být modlou těch, kdo na můj oltář míru lijí krev, bratrskou krev.“

A tehdy se arkonský kníže Jaromír dostal do zajetí dánského krále a pro zbabělost svou zradil víru starověkou. A slíbil, že pokřtí arkonské Rusiče, i poklonil se králi dánskému jako jeho vazal a sluha. A po celém Rujanu začali pálit plamenem ohnivým modly starobylé a idol Svantovíta shořel v ohni. A chrám byl zničen a země zpustošena. A přeživší brzy zapomněli na svůj rodný jazyk a starobylou víru. A sám poslední kníže Jaromír to udělal, svůj lid násilím pokřtil, a ty, kdo nesouhlasili, pozabíjel... A na místě starobylého chrámu byl postaven kostel z kamenů Arkony.

Postupně byla zapomenuta víra i jazyk předků, a Rujané se změnili v Germány. To je smutný osud těch, kteří začínají války s bratry svými, a kteří jsou plni pýchy před svými bratry. Poučení pradávna však, bohužel, nic nenaučí...“ - hřímal hromový Tarchův hlas.

...A najednou všechno utichlo. Zafoukal studený vítr, roztrhal mlhu na kusy. Těžké vlny s duněním buší o břeh, kdesi na obloze křičí rackové.

Kdysi dávno zažila tato místa slavné dny... Kdysi dávno zažila tato místa i ostudné dny. Všechno se mění a moře vše strhává do své propasti... Ale nový příliv vždy přináší nové vody...

Zapsala Valeria Kolcova 01.01.21